

ДЖОНЪ-ЯЧМИЧНОТО-ЗЪРНО

Царували сж три царъе
Отколѣ заедно,
И тѣ рѣшили — смъртъ за Джонъ
Ячмичното-Зърно!

Съсѣ плугъ изринали му гробъ, —
Безъ опѣло, безъ звонъ,
Заринали съ студена прѣстъ
Тамъ сиромаша Джонъ. . .

Но скоро се запролѣти,
Снѣгътъ се врѣдъ стопи,
И Джонъ — Ячмичното-Зърно,
За чудо — стрѣкъ побѣ!

И почна гордо, гордо той
Да растне и вирѣй
Въ бодли новитъ; и кой сега
Да го докосне смѣй!

Но скоро есенъ наближи,
Тя Джона озорѣ:
Посърна той, наведе вратъ,
Като че ли ще мрѣ.